

Pod šedou oblohou

Radek Tomášek

Pod šedou oblohou den se v chladných slzách brodí,
listy spadnou poslední a nebe první vločky shodí,
chvíli leží, ustrnou, pak se zemí se rychle spojí,
okouzlí tě najednou tou změnou stále tajemnou,
na chvíli vidíš dál a dál.

Je tichá noc a vzývá tě do svých krajů čísi přání,
vábí a zpívá ti něčí hlas, ty nemáš zdání,
loučí se vítá tě stejnou větou bez ustání:
"Nechod' s duší zamčenou, za mříží, i když zlacenou,
zůstaneš pouze sám a sám."

Pohádka skrývá, co znali a kam až došli včera,
kam se kdo dívá a jaká kdo ctí desatera,
s čím dobro splývá a koho oheň nespálí,
to dítě zná, když usíná, teď mámin hlas už nevnímá,
pohádka plyne dál a dál.

*: Hledáš dál a kdekdo se ti vysmívá,
že slyšíš trávu růst,
spíš či bdíš, ta struna stále přeznívá.

Je tichá noc a vzývá tě do svých krajů čísi přání,
vábí a zpívá ti něčí hlas, ty nemáš zdání,
loučí se vítá tě stejnou větou bez ustání:
"Nechod' s duší zamčenou, za mříží, i když zlacenou,
zůstaneš pouze sám a sám."

Pod šedou oblohou den se v chladných slzách brodí,
listy spadnou poslední a nebe první vločky shodí,
chvíli leží, ustrnou, pak se zemí se rychle spojí,
okouzlí tě najednou tou změnou stále tajemnou,
na chvíli vidíš dál a dál.